

„Слѣдъ шесть дена съмъ при тебе.“ И наистинѣ слѣдъ шесть бескрайны дни, стигна въ Женевѣ и поиска виталище въ гостилницѣтъ Мирѣ. Но тамо научи че графинята, като не намѣрила въ гостилницѣтъ сгодено виталище, минѣла въ Пустыниѣтъ гостилницѣ, която е половина часъ на странѣ отъ градскыѣтъ пѣтъ, връзъ пѣтътъ който отива за Фернезъ; бръзъ като свѣтковица замина той за тамъ.

Тая гостилница лежеше на една твърдѣ живописна стрѣпина, между една голѣма градина и широкъ дворъ, и имаше за прѣдѣлы отъ една странѣ главныѣтъ пѣтъ, а отъ другѣтъ една пѣтекъ която отиваше по горѣтъ.

Попыта, кѣдѣ е госпожа Львичъ. Но казахъ му че прѣди единъ часъ излѣзла на вѣнъ. Напраздно ходи да обыкала, гладенъ до вечерѣтъ, около гостилницѣтъ, за да ѣ види кога ся враща. Най-послѣ часѣтъ около десетъ прѣзъ нощѣтъ (като по два нашенскы) видѣ да ся отвори малка една порта отъ къмъ пѣтекѣтъ за по горѣтъ и излѣзе изъ неѣ една жена, която му ся стори да е графинята. Завече ся къмъ неѣ,